

Západočeská univerzita v Plzni

**Fakulta pedagogická
Katedra vizuální kultury**

Bakalářská práce

VEČER U NÁS DOMA V PRŮBĚHU ROKU

Praktická práce

**Eva Stejskalová
Specializace v pedagogice
Vizuální kultura se zaměřením na vzdělávání**

**Vedoucí práce
MgA. et Mgr. Stanislav Poláček**

Plzeň 2015

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literaturu.

V Plzni 29. 6. 2015

.....

Tímto bych chtěla poděkovat MgA. et Mgr. Stanislavu Poláčkovi za vedení práce, pomoc, konstruktivní kritiku a trpělivost při konzultacích.

ANOTACE

Jde o sérii 12 obrazů na téma „Večer u nás doma“ v průběhu roku. Samotné malbě obrazů předcházela proces hledání pomocí barevných skic. Jako techniku jsem zvolila malbu akrylovými barvami na plátno. Usilovala jsem o to, aby série vystihla události uplynulého roku, a chtěla jsem díky ní proniknout do hloubky daného tématu a výtvarně vyjádřit co pro mne domov znamená. Hledala jsem vhodná vyjádření pro barevnou atmosféru a světelnost večera.

ANNOTATION

It is a series of 12 paintings on the theme „Evening at my home“ during the year. Before the painting itself there was a search process using color sketches. I chose the technique painting with acrylics on canvas. I sought to make a series covering events of the past year. I wanted to break through into the depth of the subject and artistically express what home means to me. I was looking for a suitable expression for the color atmosphere and brightness of the evening.

OBSAH

1. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY	2
2. CÍL PRÁCE	2
3. PROCES PŘÍPRAVY	2
4. PROCES TVORBY	4
5. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA	7
6. POPIS DÍLA	9
6.1 KOČKA NA MĚSÍCI	9
6.2 VERANDA	10
6.3 VÝPADEK PROUDU	10
6.4 DÍVENKA ŠTĚSTÍ A MLÁDENEC ŽAL	10
6.5 ZAJEČÍ	11
6.6 ANDREIA PŘICHÁZÍ	11
6.7 STŘET KULTUR	12
6.8 GDAŇSKÉ OKNO	13
6.9 PLZEŇSKÉ OKNO	13
6.10 ORLÍČEK	13
6.11 JAK VONÍ MÁTA?	14
6.12 KOLOBĚH	14
7. SOUČASNÁ FIGURÁLNÍ MALBA U NÁS A VE SVĚTĚ	14
7.1 ZAHRANIČÍ - TENDENCE MALBY 80. LET 20. STOLETÍ	14
7.2 ČECHY – NOVÁ FIGURACE, ČESKÁ GROTESKA A DALŠÍ	16
8. INSPIRACE	17
9. ZÁVĚR	18
10. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ	19
10.1 KNIŽNÍ A PERIODICKÁ LITERATURA	19
10.2 INTERNETOVÉ ZDROJE	20
11. SUMMARY	21
12. SEZNAM PŘÍLOH	22

1. TÉMA A DŮVOD JEHO VOLBY

Ve výběru bakalářských témat MgA. et Mgr. Stanislava Poláčka, mě zaujalo téma „Večer u nás doma v průběhu roku“, zejména tím, že je to časosběrný projekt, který by měl ve výsledných obrazech vyjádřit můj poslední rok. Připomnělo mi to jednu aktivitu, kterou jsme prováděli s kamarády ze skautu. Šlo v ní o to, že jsme po dobu jednoho měsíce každý den, každé tři hodiny vyfotografovali, co jsme v daném okamžiku viděli. Na konci jsme k tomu udělali mapku, kde se zakreslili body našeho pohybu. Výsledky byly velice zajímavé, člověk měl díky fotodokumentaci lepší představu o tom, jak nakládá se svým časem.

Také jsem si pravděpodobně chtěla zodpovědět otázku, kde pro mne vlastně nyní domov je. Nepochybovala jsem, že práce na tomto tématu mne přiměje zamyslet se a utřídit si své myšlenky a pocity, které se k tomu váží. V posledních letech si připadám trochu jako nomád. Po dostudování střední školy jsem se kvůli studiu na vysoké škole odstěhovala z našeho rodinného domu do Plzně. Od té doby se skoro každý rok stěhuji z jednoho studentského bytu do druhého. Prázdniny jsou ještě pestřejší, protože cestuji buď po Čechách, nebo po zahraničí.

2. CÍL PRÁCE

Cílem práce bylo získat pomocí skicového materiálu sérii dvanácti obrazů vystihující dané téma „Večer u nás doma v průběhu roku“. Zásadní bylo přijít na vhodné výrazové i barevné zpracování a míru stylizace, která by vystihla specifickou atmosféru zvolených večerů. Chtěla jsem, aby série působila jako ucelený soubor obrazů, ale zároveň aby byla pestrá a různorodá, jak náladou, tak výběrem motivů.

3. PROCES PŘÍPRAVY

Na začátku jsem hodně přemýšlela, co domov pro člověka, a konkrétně mne, vlastně znamená. Protože nejde jen o čtyři zdi, které člověka chrání fyzicky, ale stejně důležitý je jeho význam, jako útočiště pro lidskou duševní pohodu. Když jsem o tom přemýšlela, tak daleko důležitější pro mne je, jaké osoby tvoří ten „můj domov“, než kde a jak je byt

situovaný, bez nich jsou to jen holé zdi. Kundera ve svém Žertu krásně připodobnil pokoj k vnitřnímu pokoji duše: ¹„Když jsem byl vzdálen několik kroků, ohlédl jsem se a viděl jsem ji, jak stojí ve dveřích, neodmyká, stojí a dívá se za mnou, teprve teď, když jsem byl vzdálen, vystoupila ze své zdrženlivosti a její pohled se na mne dlouze upíral. A potom zvedla ruku jako někdo, kdo nikdy rukou nemával a neumí mávat, jenom ví, že se na rozloučenou mává, a proto se nemotorně odhodlal k tomuto pohybu. Zastavil jsem se a taky jsem jí zamával, dívali jsme se na sebe z této dálky, znovu jsem šel a znovu se zastavil (Lucie stále pohybovala rukou), a takto jsem pomalu odcházel, až jsem konečně zašel za roh a zmizeli jsme si z očí. Od onoho večera se ve mně všechno změnilo, byl jsem opět obydlen, nebyl jsem už jen tou žalostnou prázdnotou, v níž se proháněly (jak smetí ve vyrabovaném pokoji) stesky, výčitky a žaloby, pokoj mého nitra byl náhle uklizen a někdo v něm žil. Hodiny, které v něm na stěně visely s rafičkami po dlouhé měsíce nepohnutými, se pojednou roztikaly. To bylo významné: čas, který až do teď plynul jako lhostejný proud od ničeho k ničemu (byl jsem přece v pauze!) bez jakékoli artikulace, bez jakéhokoli taktu, začal opět získávat svou zlidštěnou tvář: začal se členit a odpočítávat. Začal jsem lpět na propustkách z kasáren a jednotlivé dny se mi měnily v přičle žebříku, po němž jsem stoupal za Lucií.“

Je pro mě hodně zajímavé pozorovat domovy druhých lidí, čím se člověk obklopuje, jaké předměty tvoří ten jeho domov. Samozřejmě, studentské byty jsou hodně ovlivněny finančními možnostmi, ale stejně určité detaily, které si člověk schraňuje a má potřebu si je nosit domů, mohou o majiteli prozradit opravdu hodně. Tento jev je i v přírodě - straky si také do hnízda nosí lesklé předměty a tím si je zkrášlují. Já si s oblibou nosím domů ze svých výletů nejrůznější přírodniny a artefakty z nich vytvořené - některé jsou v mé sérii zachycené. Jsou to moje upomínky na místa, kde jsem byla, dodávají mi motivaci a upomínají mě, že zase vyrazím na cesty v časech, když pracuji doma.

Dávám přednost hektickému, barevnému, svěžímu a organickým materiálům - potřebuji ve svém životním prostoru rostliny. Asi proto je mým oblíbeným architektem Friedensreich Hundertwasser. On vkládá fenomén domova do širšího kontextu ve svém konceptu pěti kůží: ²„Od chvíle, kdy roku 1953 Hundertwasser namaloval v ateliéru

¹ KUNDERA, Milan. Žert. 7. vyd. Brno: Atlantis, 2007. ISBN 978-80-7108-287-3. Str82/83

² RESTANY, Pierre. Hundertwasser. Slovart, 2004. ISBN 80-7209-529-3. s. 10/11

svého přítele Reneho Broa první spirálu, zpečetil podobu svého vidění světa, svého vztahu k vnější skutečnosti. Tento vztah se vyvíjí osmózou, postupuje přes jednotlivé úrovně vědomí soustřeďující se kolem hlubin vlastního já. Symbol v malbě ilustruje biologickou metaforu. Podle Hundertwassera má člověk trojí kůži: svou přirozenou pokožku, svůj oděv a svůj dům. Když umělec v letech 1967 a 1968 přednesl projev „V nahotě“ (Nacktrade), aby proklamoval právo člověka na třetí kůži (svobodnou úpravu svého domu), završil rituál celého cyklu spirály: znovu objevil svou první kůži, kůži původní pravdy, nahotu malíře a člověka, neboť se zbavil druhé kůže (šatů), aby vyhlásil své právo na třetí (na svůj dům). Když se pak roku 1972 ohlásil velký ideologický obrat, začala se spirála velkých témat, jež Hundetrwassera zajímala především, odvíjet dál. Jeho vědomí se obohacovalo novými otázkami, které přinášely nové odpovědi a vyžadovaly novou angažovanost. Objevily se tak další „kůže“, aby doplnily koncentrický obal tří prvních. Čtvrtou kůží člověka je jeho sociální prostředí (od rodiny po národ, mezi tím jsou všechna přátelství a náklonnosti). Pátou kůží je kůže planety. Té se přímo dotýká osud biosféry, kvalita vzduchu, který dýcháme, stav povrchu Země, která nám skýtá útočiště a živí nás.

Hundertwasserova vizionářská spirála dosáhla maximálního rozsahu. Abych dokázal postihnout podstatu poselství, jež obsahuje, zvolil jsem si metodu, k níž jsem byl očividně přiveden rozumnou úvahou: zkoumal jsem postupně každou kůži, počínaje pokožkou, jakousi membránou chránící hlubiny vlastního já, jež ztělesňuje nahotu člověka i malíře.“

4. PROCES TVORBY

Mé první skici byly dost mlhavé a snivé, snažila jsem se skloubit spoustu dojmů a představ z jednotlivých večerů. Krásně to vyjadřuje další úryvek z Žertu: ³„Představuji si totiž odmalička až do dneška svou maminku v nebi. Ne, v pánaboha už dávno nevěřím, ani v život věčný a v nic takového. To není víra, o čem mluvím. To jsou představy. Nevím, proč bych se jich měl vzdávat. Osiřel bych bez nich. Vlasta mi vyčítá, že jsem snílek. Prý nevidím věci takové, jaké jsou. Ne, vidím věci, jaké jsou, ale kromě těch viditelných

³ KUNDERA, Milan. Žert. 7. vyd. Brno: Atlantis, 2007. ISBN 978-80-7108-287-3. s. 166

vidím i ty neviditelné. Vymyšlené představy nejsou na světě pro nic za nic. Právě ony dělají z našich domů domovy.“

Můj vedoucí práce mi pomohl nasměrovat práci do reálnějších dimenzí a poradil mi, abych se více soustředila na atmosféru prostoru domova – obrazy nemusí jenom vyprávět, jde spíše o zachycení atmosféry určitých momentů z mého prostředí několika jasnými výrazovými prostředky. To mi pomohlo se oprostít od tendence obrazy překombinovat, přehltit je různými výrazovými prvky na úkor celku. Divák je pak zmaten a těžko se v obraze orientuje na to, co je důležité a co jen podporuje hlavní motiv.

Také jsem měla pocit, že výběr finálních skic musí zachycovat nejzajímavější a nejkurióznější večery mého posledního roku, aby se bylo na co dívat. V průběhu práce se ukázalo, že často nejlépe vyšly skici zdánlivě obyčejných večerů, u kterých se mi povedlo vystihnout atmosféru. Také jsem si myslela, že bude lokace návrhů pestrá a každý bude z jiného místa, protože často svůj „domov“ střídám a považuji za něj často několik míst najednou - kromě našeho rodinného domu také babiččin byt a můj pokoj v Plzni. Proto jsem byla překvapená, když většina mých návrhů byla z mého rodného domu v Průhonicích, v kterém paradoxně posledních pár let moc času netrávím. Myslím, že je to částečně zapříčiněno mým pobytem na Erasmu v Polském Gdaňsku. Je to zvláštní, ale člověk právě z odstupů, kdy domov opustí, uvidí, co pro něj znamená a jak mu chybí, i když si to normálně nepřipouští. Přitom můj semestr v Gdaňsku jsem si opravdu užila. Poznala jsem tam několik dobrých kamarádů a na Akademii jsme měli dobré zázemí. Neměla jsem důvod k pocitu osamělosti, ale stejně si člověk uvědomí svou silnou vazbu k domovu.

Nebylo pro mne úplně lehké najít míru množství figur v obrazech. Jak už jsem zmínila, často právě lidé tvoří ten můj domov, ale mám ráda i osamělé večery doma při práci nebo třeba jen při čtení knížky, a obě tyto polohy jsem chtěla v sérii vyjádřit.

Cesta od skic k realizaci, pro mne nebyla jednoduchá. Detaily, které se mi povedly s lehkostí namalovat ve skicách a vyzněly tak, jak jsem chtěla, bylo často problém zopakovat ve finálních obrazech. Snažila jsem se s tím vypořádat - některé momenty jsem několikrát přemalovávala, až jsem se dopracovala k výsledku, který vystihoval můj

původní záměr. S tím souvisí můj pocit určité vyčerpatelnosti inspirace daného momentu - pocity a emoce, které chci vložit do výtvarného sdělení, vložím do návrhu a pak se mi těžko opakují v samotném obraze. Také je potřeba díky většímu formátu zvýšit míru propracovanosti barevných ploch celků a detailů, ale dokázat, aby si obraz udržel své sdělení a neroztříštil se v detailech. Velmi důležité je také dbát na zachování kompozice.

Při hledání barevnosti a světelnosti pro vyjádření večerních hodin námětů se mi osvědčilo do malby akrylem zasahovat barvou vyrobenou z přírodních hlín. Líbila se mi struktura hrubšího zrna barvy a škála hnědů mi připadala příhodná pro některé večery v přítmí, plné stínů. Barvy z bahna mají ale jednu velkou nevýhodu - po uschnutí jsou o hodně světlejší než za mokra. Zvláště, když je malba kombinovaná s akrylovými barvami, je to často problém, protože výsledek po zaschnutí vypadá úplně jinak - změní se poměry kontrastů a často se pak musí přemalovat. Míra realistického zpracování obrazů se liší. Je to dáno obsahem který chci vyjádřit, ale může to být také způsobeno tím, že stále ještě hledám svůj výtvarný výraz a nemám ještě tak ucelený malířský rukopis.

Když maluji, většinou si vybavuji věci z paměti, někdy si pomohu fotografií, ale snažím se to spíše nedělat. K tomu se váže část rozhovoru Adrieny Šimotové a Marka Ebena:

⁴„Marek Eben: „Máte nějaké téma, jaké se vám pořád vrací? Které vás třeba pronásleduje celý život?“

Adriena Šimotová: „Jako třeba velkou roli u mě hraje problém tváře, někdy potom použiji třeba i jen detail tý tváře, třeba oči, to jsem měla velký série očí nebo poslední byly ústa. A potom je to otázka prostoru a otázka paměti, to jsou dva takový důležitý momenty. Takže třeba jedna série se jmenovala Paměť rodiny a byla to prostě taková rekapitulace mé rodiny. By se dalo říci vzpomínková nebo, ale nedělala jsem to podle fotografií. Prostě opravdu se mi zdálo, že se s nima můžu setkat tak když si je vyvolám z té mysli. A říkám, že nejbliž jsem tý pravdě a tý podobě, když na ně na chvíli zapomenu. Jestli mi rozumíte, jak to myslím zní to jako absurdně ale.“

M.E.: „Zní no.“

⁴ ŠIMOTOVÁ, Adriena, Na plovárně, ČT2, [cit. 02. 03. 2004]

A.Š.: „Najednou, jako bych tu podobu viděla zezadu, nebo z druhé strany a když si jí vybavuju přímo z nějaké fotografie, tak je to podoba ale mrtvá.“

Někdy jsem zvolila jiný přístup. Přinesla jsem si artefakt, na který jsem mohla reagovat, vtáhl mě více do práce a malba mě pak i více bavila. Na některých obrazech jsem to tak udělala, zaměřila se na jeden detail, který jsem propracovala a následně mu pak podřídila zbytek malby.

5. TECHNOLOGICKÁ SPECIFIKA

Jak přípravné skici, tak finální obrazy jsem malovala akrylovými barvami. Tutu techniku jsem si zvolila, protože s ní mám největší zkušenosti a myslím si že, že pro můj spíše expresivnější způsob malby je nejvhodnější - vyhovuje mi rychlá doba schnutí. Používám jak akrylové barvy pro výtvarníky, tak i barvy určené pro technické účely. Hlavní rozdíl mezi nimi je, že barvy pro výtvarníky jsou většinou vyráběné z kvalitnějších pigmentů, což zajišťuje širší barevnou škálu a čistotu odstínů a lepší stálost na světle. Do technických barev jsou kromě pojidla a pigmentu pro zvětšení objemu často přidávány různé látky, jako například křída, což snižuje kvalitu barev.

Malovala jsem na plátno napnuté na dřevěných rámech. Čtyři obrazy jsou na klínových rámech koupených ve výtvarných potřebách. Zbytek ráků jsem vyrobila spojením dřevěných latí pomocí kovových komponentů ve tvaru L a vrutů. Poté jsem na ně napnula plátno a natřela je šepsem. Šeps jsem namíchala z balakrylu a křídly (poměr jsem přizpůsobila potřebné savosti). Při hledání barevností a světelností, které by vyjádřily různá barevná vyladění jednotlivých večerů, jsem se rozhodla u některých obrazů použít jako podkladu barevné vrstvy. Výsledek se výrazně lišil od malby na světlém podkladu. Také si to následně vyžádalo zacházet s barvou jinak, a myslím, že to sérii oživilo. U dvou obrazů jsem použila předšepsované plátno - jde o tkaninu vyrobenou ze směsi bavlny a syntetiky, která je šepsem napuštěná z obou stran. S plátnem jsem nebyla moc spokojená, působí na mě hodně plastovým dojmem, upřednostňuji vlastní úpravu podkladu, kterou je možno přizpůsobit potřebám konkrétní malby. Díky použití ráků a šepsu své výroby a plátna, které není původně určeno pro malířské účely, jsem získala spoustu nových zkušeností. Když zpětně

hodnotím koupené blind rámy a mnou vyrobené rámy, připadají mi pro mé potřeby skoro stejně dostačující. Jediné výhody u koupených klínových ráků vidím v tom, že po napnutí plátna do rámu je možné ještě plátno dovypnout a manipulace při sestavování je snadnější.

Největší práce však byla s plátny, protože plátno pro malbu musí splňovat několik kritérií: ⁵„Plátno se tká z příze tak, že osnova, probíhající po délce tkaniny, se proplétá oběma příčnými směry (odleva doprava a naopak) útkem. Na tkanině tím vznikají dva druhy vazných bodů: vazný bod útkový, nadbíhá-li útek, a vazný bod osnovní nadbíhá-li osnova. Podle toho, jakým způsobem jsou vazné body seskupeny, rozlišujeme hlavní typy vazeb: vazbu plátnovou, keprovou a atlasovou. Od těchto základních typů jsou odvozeny další, složitější vazby. Plátnová vazba je nejhustší a nejpevnější, protože se v ní vazné body obojího druhu pravidelně střídají a navzájem dotýkají. U keprové vazby nepodbíhá útek jen jednu niť jako u vazby plátnové, nýbrž někdy až sedm nití najednou. Řady vazných bodů směřují šikmo doprava nebo doleva. Při atlasové vazbě se vazné body navzájem nedotýkají. Atlasové tkaniny jsou proto nejen řídké, ale i málo pevné. Tkanina je tím pevnější, čím delší jsou její vlákna a čím pevněji jsou zkroucena. Osnova má mít vlákna stejné tloušťky a z téhož materiálu jako útek. Malířské plátno má být pravidelné, bez uzlíků a přímíšenin slámy a méně hodnotných vláken, a nemá být bělené, protože bělením pozbývá pevnosti. Nejvhodnější jsou plátna lněná a konopná. Jsou velmi pevná a trvalá a na vlhkost reagují pomaleji než bavlna, která vodu příliš rychle přijímá i vydává. Plátna, jež mají osnovu lněnou, kdežto útek bavlněný nebo jutový, se pro malbu naprosto nehodí. Nestejná hygroskopičnost těchto odlišných materiálů, a tedy i jejich nestejně reagování na vlhko zaviňují, že takové plátno vlhkem povoluje a někdy se i vlnovitě bortí.“ Což se mi několikrát stalo, ale tento problém lze vyřešit tak, že se plátno po klasickém postupu vypnutí do rámu, nanesení šepsu a následném zaschnutí, sundá z rámu a vypne znovu. Dalším problémem může být velká tloušťka vláken použitých na výrobu tkaniny, takové plátno má velkou savost a je potřeba ho natírat až třeba čtyřikrát šepsem, než je nasycené.

⁵SLÁNSKÝ, Bohuslav. Technika v malířské tvorbě: Malířský a restaurátorský materiál. 113. svazek I. řady. Praha: SNTL - Nakladatelství technické literatury, 1973. s. 117/118

Kromě akrylových barev jsem použila ještě barvu, kterou jsem vyrobila z jílovité hlíny. Nejdříve jsem experimentovala s hustotou barev a vlastnostmi pouze u jednoho odstínu v klasické hnědé barvě hlíny. Později jsem při dalším pátrání našla místo na břehu Berounky, kde byly další odstíny hlinek ve vrstvách nad sebou. Našla jsem černou, světle šedou a krásný výrazný okr. Hlíny jsem záměrně brala od řeky, protože je zde půda často jílovitá, což tvoří dobrou konzistenci barev. Písek dělá trochu problémy, protože klesá ke dnu, tudíž je konzistence barvy nestejněměrná a musí se stále míchat. Tvoří však hrubší zrno barvy, což jsem v obrazech využila. Postup výroby byl následující - namíchala jsem si kličovou vodu potřebné hustoty, chvíli počkala, dokud se klíh dokonale nerozpustil a poté jsem přimíchala hlíny, které jsem před tím usušila a nadrtla v hmoždíři na prach. Klíh je dostupný rozpustný ve vodě buď za studena nebo při varu. Použila jsem první variantu, protože je jednodušší a méně časově náročná. ⁶„Základní surovinou pro výrobu kliču je bílkovina zvaná kolagen. Je obsažena v kostech, chrupavkách, rohovině a kůži. Zahříváním na 80 až 90 °C se kolagen mění na želatinu; ta však není čistá, obsahuje i jiné bílkoviny (keratin, mucin, elastin, chondrin), různé anorganické soli a asi 15% vody. Kličovité látky se extrahují z kostí a kůží horkou vodou a dodávají v různé podobě a kvalitě. Barva a průsvitnost kliču není pro posouzení jakosti směrodatná. Jeho kvalita závisí totiž na čistotě a na druhu suroviny, z níž byl vyroben.“ Barvy mají docela dlouhou životnost, než se zkaží, tak vydrží použitelné asi týden.

6. POPIS DÍLA

6.1 KOČKA NA MĚSÍCI

Tento obraz je záznamem skutečné události. Jednoho večera naše nová kočka Matylda, která u nás byla teprve pár měsíců a stále ještě objevovala nové skrýše, vyšplhala na šňůru na prádlo v našem pokoji. S bratrem jsme na ní udiveně hleděli, a čekali, jak drama dopadne. Na rozdíl od obrazu, kde jsem Tyldu namalovala spíše jako obratnou akrobatku, měla skutečná kočka celkem problémy přejít na druhý konec. Naštěstí vše dobře dopadlo. Název mě napadl, když jsem na hotovém obraze viděla Tyldu s měsícem a asociovala mi Lajku - prvního psa ve vesmíru. Obraz je úsporně barevný až

⁶ SLÁNSKÝ, Bohuslav. Technika v malířské tvorbě: Malířský a restaurátorský materiál. 113. svazek I. řady. Praha: SNTL - Nakladatelství technické literatury, 1973. s. 40

monochromní, jde vlastně o škálu hnědých a šedých odstínů. Myslím, že se mi díky nim částečně podařilo vystihnout noční atmosféru našeho pokoje.

6.2 VERANDA

Tady jsem se pokusila zachytit večerní barevnost naší zahrady, jde o pohled přes naši verandu s pergolou do zahrady. Často tady večeříme nebo si jen povídáme u sklenice dobrého vína. Mám ráda tyto večery, kdy je zarostlá pergola jen spoře osvětlená svíčkami a jednou slabou žárovkou a my hledíme do okolního tajuplného prostoru zahrady. Když jsem si hotový obraz prohlížela, napadlo mne, že může působit depresivně. Nebyl to můj záměr, možná to způsobila stylizace a úsporné zpracování výrazu tváře, ale chtěla jsem vystihnout modelaci sporým světlem, která často dovolí popustit uzdu naší fantazie a dokreslit si výrazy a podobu předmětů po svém.

6.3 VÝPADEK PROUDU

Dříve několikrát do roka v celých Průhonicích vypadl proud a všechny domácnosti byly bez elektřiny. V dětství jsme to měli rádi, čekal nás totiž večer za tmy a máma vždy připravila večeři při svíčkách. Líbilo se nám, že se muselo improvizovat a večer byl zvláštní a tajemný, i když jsme večeřeli chleba s máslem. Připadalo nám to jako královská hostina z minulosti, kdy se na sousta svítilo také jen kahany a svícemi. Navíc jsme viděli jasně hvězdy, bez světelného smogu, protože nefungovalo ani veřejné osvětlení. Monochromní barevnost a sporé výrazové prvky v malbě mají vyjádřit atmosféru spoře osvětleného pokoje.

6.4 DÍVENKA ŠTĚSTÍ A MLÁDENEČ ŽAL

Před divákem se otevírá pohled do jídelny našeho rodinného domu. Na obraze sedí tři figury zastupující členy naší rodiny. Pro tento obraz je důležitý přístroj na stěně. Nejsm si jistá, odkud si ho z dětství pamatuji, jestli jsem ho viděla u někoho v domácnosti nebo ve starém filmu? Každopádně je to věc, která na základě mně utajeného principu

oznamovala, jaké bude počasí. Když byla venku z budky dívenka, měl být slunečný den, když mládenec, tak přicházely deště. Marně jsem si lámala hlavu, jak to funguje a hledala informace. Všichni si, podobně jako já, mlhavě na něco takového vzpomínají, ale jak se přístroj jmenuje nebo funguje, jsem nikde nenašla. Tento předmět jsem do obrazu vložila záměrně a má symbolizovat paralelu vrtkavosti atmosféry a nálady u nás doma i u počasí. Často se u nás, asi podobně jako v jiných domácnostech, přeženou hádky jako jarní přeháňky. Název je odvozen od stejnojmenné písně Jarka Nohavici, přišel mi pro obraz příhodný.

6.5 ZAJEČÍ

Děj tohoto obrazu vznikl propojením bratrovy fotografie a jednoho večera u nás doma. Otevřeli jsme si láhev vína z vinařství Zaječí a na špuntu po vyndání otvíráku zůstaly dvě zaječí uši z odloupeného korku. K tomu se mi vybavila fotografie, kde je můj bratr se zaječíma ušima na hlavě, a tak vznikl tento zaječí pokoj. Vlastně na tom není nic zvláštního - zaječí uši si každý může koupit v obchodě s žertovnými potřebami, ale já jsem chtěla vytvořit atmosféru podpořenou dobrým vínem, kdy často člověk vidí dvojmo nebo bílé králíky..... Po domalování mi postava s ušima evokovala krále Midase s oslíma ušima, který měl navíc co dočinění s Dionýsem - bohem vína a radovánek. Asi se mi vybavil i kvůli gestu s rukou zakrývající tvář, které může značit jeho zoufalství z tajemství uší.

6.6 ANDREIA PŘICHÁZÍ

Tento obraz je mojí vzpomínkou na zimu strávenou v Gdaňsku. Zachycuje večer, kdy jsem připravila slavnostní večeři pro mou portugalskou kamarádku Andreia na počest jejího zakončení bakalářského studia. Gdaňsk je přímořské město a jedna z největších delikates tu jsou čerstvé ryby zakoupené na trhu, které se pro slavnostní večeři nádherně hodily. Návštěva rybího trhu byla pro mne velkým zážitkem. Bavit se s prodejci mou lámanou česko – polštinou bylo zajímavé a navíc o rybách, v kterých se vůbec nevyznám. Naštěstí jsem si vyhlídla stánek jedné milé paní, která mi doporučila moc dobré ryby a dokonce mi i ukázala jednoduchý způsob jak je zbavit šupin a

vykuchat nůžkami jedním řezem. Byla jsem nadšená pestrostí druhů ryb a byla jsem ráda, že si je můžu podrobněji prohlédnout a vyfotografovat. Získala jsem tím materiál pro další malby, ryby maluji moc ráda. To byl ale pouze jeden z důvodů, proč jsem si vybrala tento večer. Hlavně jsem chtěla namalovat vzpomínky na Andreia, se kterou jsem se za těch pár měsíců opravdu skamarádila. Aby byl obraz zajímavější, namalovala jsem Andreinu tvář zdeformovanou pohledem přes skleněnou lahev. Musím říct, že tady jsem si musela pomoci fotografií. Nafotografovala jsem asi 20 různých portrétů obličejů zdeformovaného do nejrůznějších šklebů a z několika z nich seskládala ten nejzajímavější. Obraz je malován na tmavém modrofialovém podkladu, zde je způsob zacházení s barvou odlišný než u světlého šepsu. Mám ráda, když je na obraze šeps nebo plátno. Když maluji na neupravenou tkaninu, tak prosvítá, a mám pocit, že si díky tomu obraz zachová lehkost a nepůsobí utahaně. Dojem větší hloubky se může dosáhnout při kombinaci barvy podkladu s lazurami. Princip je vlastně opačný - na světlé podložce se světlo ubírá, zde se jde ze tmy ke světlu.

6.7 STŘET KULTUR

Druhá vzpomínka na Gdaňsk se odehrává v Andreině pokoji. Zrovna jsme se vrátily úplně prokřehlé zimou od mořského mola a přemýšlely, jak se nejlépe zahřát. Andreia uvařila obrovskou konev čaje pro všechny a Nastě zadala, aby vyrobila z lampičky a papíru ohýnek. Anastázie úkol velice elegantně vyřešila. Papír přehnula napůl, vystříhala do něj jednoduché tvary plamenů a vzniklou stříšku položila na lampičku ležící na zemi. Sedly jsme si okolo a představovaly si, že si hřejeme své zkřehlé ruce nad opravdovými plameny. Zahřály jsme se docela rychle. Je otázkou, jestli za to mohl jen čaj nebo aspoň z malé části taky náš papírový oheň. Název plyne hned z dvojího setkání kultur - první je střet dvou nekompatibilních věcí - a to moderního bytu a otevřeného ohně. Je to střetnutí civilizované společnosti s primitivní kulturou například z období pravěku, kdy si udržovali ohně v jeskyních, i když tento zvyk dělat si v obytných místnostech oheň se udržel formou krbových kamen dodnes. Druhé střetnutí vidím v různorodosti národností, což je velice typické pro Erasmus - okolo ohýnku sedíme Slovenka, Češka, Portugalka a dvě Ukrajinky.

6.8 GDAŇSKÉ OKNO

Poslední večer z Gdaňsku zároveň otvírá skupinu obrazů s figurou v okně. Tady konkrétně je figura záměrně zobrazená neosobně - člověk si díky míře zjednodušenosti forem může do obrazu dosadit téměř kohokoli. Této zjednodušené stylizace jsem dosáhla tím, že jsem před začátkem malby lepenkou vylepila siluetu na plátno, barvy se přes lepenku vrstvily, ale figura zůstala vykrytá. Obraz zachycuje pokoj, ve kterém jsem bydlela se svou slovenskou spolubydlící - další Andreou. V Gdaňsku jsem si oblíbila vysedávání na okenním parapetu a pozorování města. Tyto čtyři obrazy spojují okna na různých místech. V Plzni si teď někdy představuji, jaké by to bylo přenést se do okna v Gdaňsku. Je to zvláštní, místa a pocity se propojují pomocí stejných zážitků a událostí, Jde o taková zvláštní deja vu. Na obraze je také náznak jmelí, které jsem našla po jedné bouřce na zemi a zavěsila jsem ho na skříň.

6.9 PLZEŇSKÉ OKNO

Na tomto obraze je figura na rozdíl od předešlého obrazu hodně konkrétní. Zachycuje jeden z těch osamělých večerů. Je zástupcem skupiny intimních pohledů na večery u mne doma. Má zachytit zádumčivou náladu, kdy člověk přemýšlí a kouká se přes střechy někam do dále. Tvář je ozářená měsícem, stejně jako střecha. Obraz je malován na zelené podkladové barvě v odstínech hnědí, červení a modří.

6.10 ORLÍČEK

Ve třetím provedení figury v okně není figura tak snadno čitelná. V dolní části obrazu jsou naznačeny nohy, druhá polovina těla je jen v rozmazaném odrazu ve skleněné tabulce okna. Kromě figury jsou v odraze ještě namalovány květy orlíčků - mé oblíbené planě rostoucí byliny.

6.11 JAK VONÍ MÁTA

Obraz pojmenovaný v návaznosti na román, který jsem začala číst - Jak voní tymián od Marcela Pagnola. Na obraze je ústředním motivem bosá noha zabořená do květináče s mátou. Kolem se uvolňuje vůně prosluněné máty a tento obraz považuji za jeden z nejpozitivnějších obrazů cyklu. Jeho barevnost mi připomíná teplé letní večery a bezstarostně vystrčená noha z okna je projev pocitu svobody.

6.12 KOLOBĚH

Kočka je pro mne jedním ze symbolů domova, protože jsem ji měla už jako malá holka. Tento večer je z období loňských velikonoč, kdy se zabila naše kočka Róza a zároveň se kočce mé kamarádky narodila koťata. Nabídla mi, jestli jedno nechci. Připadalo mi to velice symbolické, ještě vzhledem k datu Velikonoc, tak jsem po poradě se zbytkem rodiny souhlasila, že si jedno kotě vezmeme. Náš kočičí koloběh se tento rok ještě podpořil tím, že naše nová velikonoční kočka Matylda porodila tři koťata. Na obraze jsou obě kočky – Matylda je zřetelnější a natažená u kamen, Rózu tvoří jen temná odcházející silueta ve dveřích, pro většinu diváků je pravděpodobně nečitelné, že jde o kočku.

7. SOUČASNÁ FIGURÁLNÍ MALBA U NÁS A VE SVĚTĚ

7.1 ZAHRANIČÍ - TENDENCE MALBY 80. LET 20. STOLETÍ

Neoexpresionismus v Německu vychází z morální vyprázdňenosti po válce a potřebou vyjádřit se k tomuto tématu. Hodně výraznou osobností je Georg Baselitz, na jehož výstavě jsem byla v roce 2009 v Rudolfinu: ⁷„Výstava Georg Baselitz / 1960–2008 představuje široký průřez Baselitzovou malířskou tvorbou, zachycuje všechny její fáze a přibližuje malířův osobitý styl, který přes všechny experimenty zůstává vždy věrný předmětnému vyobrazení reality. Nic na tom nemění ani fakt, že od roku 1969 staví motiv – figuru, předmět na hlavu. Metoda převráceného zobrazení byla nejdůslednějším krokem Baselitzovy tvorby. Touto metodou znejišťuje naše vidění, znejišťuje také ideu perspektivně budovaného obrazového prostoru.

⁷ <http://www.galerierudolfinum.cz/cs/exhibition/georg-baselitz-obrazy-1960-2008> [cit. 2015-06-27]

Baselitz vytváří obrazy spontánně, jeho energická malba a nekonvenční obrazové kompozice se vymykají zákonitostem a vylučují jakékoliv formy kategorizace. Vývojem formy jeho díla od „idolů“ k „novým typům“, od „lomových maleb“ k „těm, co stojí na hlavě“, od „prstové malby“ k „Ruské malbě“ až nakonec k sérii „Remixů“, Georg Baselitz dokazuje, že je vždy možné odkazovat na nové cesty a metody malby, třebaže tento výtvarný žánr bývá často prohlašován za vyčerpaný.“

Dále je v Německu velmi výrazné hnutí Neue wilde, neboli Noví divocí. Toto výtvarné hnutí se hodně projevuje i ve způsobu života, v tom je jeho divokost. Jde o uměleckou svépomoc - nejsou závislí na galeriích a mají vlastní výstavní prostory. Bylo to něco jako dnešní squaty, spojeno s punkem. Patří sem například: Petter Bommels, Walter Dahm, Jiří Georg Dokoupil nebo Walter Buttner.

V Itálii je neoexpresionismus označen jako Transavantgarda a patří sem umělci jako Sandro Chia, Enzo Cucchi a Mimmo Paladino.

V Americe jsou výrazní Bad Painting, kteří malují záměrně neohrabaně a vzdalují se tím od světa galerií. Hlavními představiteli jsou Jean Brown a Neil Jenney

Dalším výrazným směrem je primitivismus a osobnost Juliana Schnabela. Tento umělec je hodně mediálně známý, používá živé emocionální plochy tvořené rozbitými talíři, navrácí se k primitivismu. Dalšími výraznými malířskými osobnostmi jsou Keith Haring a Jean–Michel Basquiant, jejichž atelierem byla ulice, a kteří vyzdvihují graffiti na úroveň umění.

O současné situaci a nových tendencích ve figurální malbě hodně vypovídá další výstava v Rudolfinu - Nightfall / Soumrak: ⁸ „Výstava představuje v díle více než dvaceti autorů z devíti zemí reprezentativní průřez současnou figurativní malbou. Námět výstavy je inspirován povídkou Isaaca Asimova z roku 1941, jejímž základem je otázka, co se stane s planetou a civilizací, když nastane zatmění Slunce a přijde soumrak. Mezi hlavní témata, která vystavující umělci zpracovávají, patří společenská krize a nejistota, osamělost, zmatenost a izolovanost člověka, vzrůstající tense mezi přírodou a civilizací, vnitřní i vnější boj s vlastním já a se společností. Téma apokalypsy je v současné době

⁸ <http://www.galerierudolfinum.cz/cs/exhibition/soumrak-nove-tendence-ve-figurativni-malbe> [cit. 2015-06-27]

velmi aktuální, intuitivní sklony k takovému uvažování můžeme chápat jako příznak změny chodu světa a nastavení kolektivní mysli. Takto koncipovaná výstava interpretuje současnou figurativní malbu na základě společensko-politického kontextu.

Vystavující umělci: Karin Mamma Andersson (SWE), Hernan Bas (USA), Marius Bercea (RO), Zsolt Bodoni (RO), Martin Eder (DE), Tim Eitel (DE), Adrian Ghenie (RO), Cantemir Hausi (RO), Chantal Joffe (UK), Victor Man (RO), Justin Mortimer (UK), Daniel Pitín (CZ), Vitaly Pushnitsky (RUS), Neo Rauch (DE), Daniel Richter (DE), Serban Savu (RO), David Schnell (DE), Mircea Suciú (RO), Attila Szűcs (HU), Alexander Tinei (MD), Caroline Walker (UK), Matthias Weischer (DE).“

7.2 ČECHY – NOVÁ FIGURACE, ČESKÁ GROTESKA A DALŠÍ

Nová figurace v Čechách, jejímiž představiteli jsou Otakar Slavík a Rudolf Němec, pracuje s těly podobným způsobem jako Yves Klein nebo Jiří Načeradský. Česká groteska zobrazuje absurdní svět prazvláštních bytostí, napůl lidí, hybridů. Představitelem je malíř Jiří Sopko, který je také členem skupiny Volné seskupení 12/ 15 Pozdě, ale přece. Mezi další členy patří Petr Pavlík Václav Bláha, Vladimír Novák a Michael Rittstein. Jsou mi blízké labyrinty Petra Pavlíka. Líbí se mi, že maluje poutnice - je neobvyklé zobrazovat ženu na cestách, zpravidla to bývá muž.

Ze současných malířů, zabývajících se figurou, považuji za důležité uvést Josefa Bolfa, Jakuba Špaňhela, Jaromíra Typlta a Borise Jirků s jeho výraznou hrou figur v perspektivě. Zvláště zajímavá mi připadá osobnost Martina Mainera: ⁹„Malířství je jedna z mála možností, jak se o svoje prožitky podělit s ostatními lidmi, a velmi dobré médium výzkumu vědomí, vizí a fantazie – tedy říše duše a ducha ze strany nevědecké, ale pohádkové, poetické, ve skrze subjektivní – ze strany osobní zkušenosti“. ¹⁰„Seznámí-li se divák aspoň částečně s dílem Martina Mainera, pak ho tato skoro třicet let se vyvíjející tvorba upoutá hned z několika důvodů. Jeden souvisí se zručností v kresbě a malbě figur nebo krajiny – zručností zřejmou na první pohled a často připomínající staré mistry italské, německé nebo čínské. Tuto výtvarnou dovednost používá Mainer k vyjádření zvláštních příběhů. Nevystupují v nich běžní lidé, ale bytosti mimo náš

⁹ MAINER, Maertín. Profesorská přednáška, rukopis, 2006

¹⁰ BROZMAN, Dušan, MAINER, Martin. Mainer. Praha: Realtisk, 2007. ISBN 978-80-239-9304-2. s. 7

prostor a čas: prehistorická zvířata, šotkové, skřítkové, čerti a obyvatelé nebe, ať už jako lidské postavy, jako bohové nebo ptáci. Byl by omyl myslet si, že Mainer ilustruje tradiční mytologické nebo fantastické příběhy. On je tím, který vytváří jakousi kosmogonii ve smyslu mýtů o vzniku světa. Tady se uplatňuje jeho nesmírná imaginace, pozoruhodný pilíř Mainerovy tvorby, rozvinutý pomocí extatických stavů duše, ale i psychedelik, snů nebo meditace. A s imaginací je spojen i Mainerův příběh poznání a spirituality. Nejdříve však musíme dopřát pozornosti dalšímu příběhu, jenž se sice netýká přímo Mainera, ale vypráví o zakotvení jeho tvorby v českém umění a v české kultuře.“

8 INSPIRACE

Myslím si, že maluji spíše expresivně, takže mě často logicky inspirují malíři malující tímto způsobem. Jako první chci zmínit malířku Marlene Dumas.

¹¹ „Předlohami při tvorbě obrazu pro emocionální, převážně lazurní malbu Marlene Dumas bývají často nalezené či její vlastní fotografie nebo také motivy z dějin umění či literatury. Napětí těchto motivů – většinou lidských tváří, figurativních aktů či celých lidských skupin – stupňují názvy, slova napsaná přímo do obrazů. Výsledek této strategie není expresionismus, který by se pokoušel předstírat prapůvodní autentičnost, mnohem spíše tu jde o formu stejně reflektovaného citu, narušené, ale obsahem bohaté smyslovosti. Odstup a intenzita tu přitom jsou v rovnováze a také ráz gest zdůrazňující tělesnou akci malířského procesu sotva co mění na bezmála konceptuálním rysu obrazů Marlene Dumas. Tomuto umění bez ustání pátrajícímu po smyslu a možnostech osobní identity, se tak daří nejen zaujmout pozorovatele emocionálně, ale vyzývat ho i intelektuálně – přitažlivost a odpor tu jdou ruku v ruce.“ Většinou maluje technikou olejomalby nebo akvarelu. Obdivuji její barevnost - krásné jemné krémové valéry s jemnými přechody se často brutálně střídají s hrubou expresivní rychlou malbou. Často pomocí minima výrazových prostředků krásně vystihne lidskou tvář nebo tělo, které jsou její celoživotní objekt zájmu. Její malba je většinou v tlumených tónech hnědí a šedí s pár kontrastními zásahy křiklavých barev se záměrem zvýraznit některé části.

¹¹ GROSENICK, Uta, *Ženy v umění 20. a 21. století*. Praha: Slovart, 2004. ISBN 80-7209-626-5. s. 44

Velmi blízká je mi malba Jakuba Špaňhela, od něhož jsem donedávna znala jen malby sakrálních prostorů a který maluje kytky a lidskou figuru. Jeho malby figur na mě působí, jako rychlé gestické malby - často jsou části malby jen v obrysech na podkladové barvě. Jeho sakrální obrazy na velkých formátech jsou opravdu hodně působivé, viděla jsem je „na živo“ na společné výstavě s Jaromírem Typltem, u kterého mne zaujala série mrtvých koček. Typlt má velice svébytný malířský svět s výraznou kontrastní barevností. U obrazů mám ráda (a sama se o to pokouším), když je v nich něco tajemného, něco co napovídá člověku, že něco není úplně v pořádku, nějaká skrytá imaginace nebo jiná realita. Proto jsou pro mne velkým zdrojem inspirace surrealisté, zejména Toyen, která spojuje prostředky surrealismu s ženskostí a intuicí. U Toyen mě zajímá nejen její způsob zacházení s barvou, ale i zacházení s výrazovými prvky. V souvislosti s imaginací a bizarními věcí v obrazech budících neklid, zmíním severskou malířku Mamma Anderson. Často vkládá do obrazů jiné reality. Připadá mi zajímavý také její způsob malby - střídá zjednodušenou malbu s jemně vypracovanými detaily. Hodně důležitá je pro mne také osobnost Adrieny Šimotové, což už asi vyplývá z mé citace. Obdivuji její způsob práce a uvažování nad procesem vzniku díla.

9 ZÁVĚR

Když vidím své obrazy už namalované, připadá mi, že mají spíše pochmurnou depresivní atmosféru. Možná to je také denní dobou doma zobrazovaných okamžiků - večerní barevnost určitě působí pochmurněji než denní. Určitě jsou v sérii i pozitivní obrazy, například Jak voní máta. Myslím, že se mi podařilo do série vložit obě polohy večerů - osamělé i ty ve společnosti. Jsem zvědavá a těším se, jak obrazy vyzní, až jich bude všech deset nainstalováno, protože je maluji ve svém pokoji doma, kde nemám tak velkou plochu, abych je mohla rozestavit všechny najednou. Každý malíř má nějaké své předměty, které ho fascinují, stále se k nim vrací a opakovaně je vkládá do své tvorby. U mě jsou to například ryby a květiny, oboje se v sérii vyskytly.

10. SEZNAM POUŽITÝCH ZDROJŮ

10.1 KNIŽNÍ A PERIODICKÁ LITERATURA

KUNDERA, Milan. Žert. 7. vyd. Brno: Atlantis, 2007. ISBN 978-80-7108-287-3.

RESTANY, Pierre. Hundertwasser. Praha: Slovart, 2004. ISBN 80-7209-529-3.

SLÁNSKÝ, Bohuslav. Technika v malířské tvorbě: Malířský a restaurátorský materiál. 113. svazek I. řady. Praha: SNTL - Nakladatelství technické literatury, 1973.

BROZMAN, Dušan; MAINER, Martin. Mainer. Praha: Realtisk, 2007. ISBN 978-80-239-9304-2.

MAINER, Maertin. Profesorská přednáška, rukopis, 2006

GROSENICK, Uta. Ženy v umění 20. a 21. století. Praha: Slovart, 2004. ISBN 80-7209-626-5.

SRP, Karel. Toyen. Praha: Argo, 2000. ISBN 80-7203-273-9.

RUHRBERG, Karl; SCHNECKENBURGER, Manfred; FRICKEOVÁ, Christiane; HONNEF, Klaus. Umění 20. století. Praha: Slovart, 2004. ISBN 80-7209-521-8.

FIŠER, Marcel; PESCH, Miroslav. Špaňhel. Praha: Woxart, 2007. ISBN 978-80-239-8835-2.

KŘÍŽ, Jan. Rittstein. Praha: Orbis pictus, 1993. ISBN 80-85240-56-4.

BREGANTOVÁ, Polana; DUFEK, Antonín; HLAVÁČEK, Josef a další. Dějiny českého výtvarného umění [VI/2] 1958/2000. Academia, 2007. ISBN 978-80200-1487-X.

BONACOSSA, Iaria; BOOGERD, Dominic; BLOOM, Barbara. Marlene Dumas. Phaidon Press Limited, 2004. ISBN 0 1748 3823 3.

10.2 INTERNETONÉ ZDROJE

ŠIMOTOVÁ, Adriena, Na plovárně, ČT2, [cit. 02. 03. 2004]

[https://cs.wikipedia.org/wiki/Václav_Bláha_\(výtvarník\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/Václav_Bláha_(výtvarník)) [cit. 27. 06. 2015]

<http://www.galerierudolfinum.cz/cs/exhibition/georg-baselitz-obrazy-1960-2008> [cit. 2015-06-27]

<http://www.galerierudolfinum.cz/cs/exhibition/soumrak-nove-tendence-ve-figurativni-malbe> [cit. 2015-06-27]

11. SUMMARY

It is a series of twelve paintings on the theme Evening at my home during the year. They are painted with acrylic colors on canvas stretched on wooden frames.

To the final version of series, I came using color sketches. I wanted to capture period of the last year with these paintings. And to create a series that would capture a diverse atmosphere of each evening using theme, colors and aperture, but also to be functional as a whole.

I was looking for different color variants. Except acrylic paint I used colors that I mixed the different colors of clay found on the banks of the river Berounka as well. Clay was suitable to express gloomy evenings full of shadows. I also experimented with a color of the first coating, which dramatically changes the color of the final image.

In the text part I tried to describe the progress of making the series, and my way of thinking about the subject and to note some famous painters from history, who influenced and inspired me.

12. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha 1
KOČKA NA MĚSÍCI

Příloha 2
VERANDA

Příloha 3
VÝPADEK PROUDU

Příloha 4
DÍVENKA ŠTĚSTÍ A MLÁDENEČ ŽAL

Příloha 5
ZAJEČÍ

Příloha 6
ANDREIA PŘICHÁZÍ

Příloha 7
STŘET KULTUR

Příloha 8
GDAŇSKÉ OKNO

Příloha 9
PLZEŇSKÉ OKNO

Příloha 10
ORLÍČEK

Příloha 11
JAK VONÍ MÁTA

Příloha 12
KOLOBĚH

1. KOČKA NA MĚSÍCI

85/105 cm

2. VERANDA

90/110 cm

3. VÝPADEK PROUDU

85/105 cm

4. DÍVENKA ŠTĚSTÍ A MLÁDENEČ ŽAL

90/110 cm

5. ZAJEČÍ

100/110 cm

6. ANDREIA PŘICHÁZÍ

90/115 cm

7. STŘET KULTUR

100/105 cm

8. GDAŇSKÉ OKNO

105/110 cm

9. PLZEŇSKÉ OKNO

80/120 cm

10. ORLÍČEK

100/110 cm

11. JAK VONÍ MÁTA

75/110 cm

12. KOLOBĚH

90/105 cm